

בית המשפט המחוזי בירושלים

26 במאי 2011

תפ"ח 10-320 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' [REDACTED]

בפני כב' סגן הנשיאה צבי סגל – אב"ד, שופט משה דרורי, שופט משה יועד הכהן

המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות עו"ד שלומית בן יצחק מפרקליטות מחוז ירושלים
נגד

הנאשם
[REDACTED]
באמצעות ב"כ עו"ד אלי כץ

גזר דין

סגן הנשיאה

1. הנאשם – אח כירורג בבית החולים "שערי צדק" בירושלים (להלן: "בית החולים") – הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירת אינוס, לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "החוק"; זאת במסגרת אישום 1), כמו גם בעבירת מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) לחוק (בגדר אישום 4). משאר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, כאמור באישומים 2 ו-3, זוכה הנאשם.

2. הכרעת הדין מפורטת ומנומקת, מדברת בעד עצמה. בקצירת האומר יוזכר, לגבי האישום הראשון, כי "הנאשם החדיר שתי אצבעותיו לאיבר מינה של החולה, לעומק שנאמד בשני גלילי אצבע (שליש עד חצי אצבע לערך), בתנועות מגוונות, על-פני צירי תנועה שונים, באופן חוזר ונשנה" (פסקה 79-80 להכרעת הדין). באשר לאישום הרביעי נקבע, כי ידו של הנאשם הונחה על איבר מינה של החולה, שלא ממניעים רפואיים מקצועיים (פסקה 82-84 להכרעת הדין).

3. העבירות הללו בוצעו לאחר שהחולות נותחו בהרדמה מלאה, בעודן חסרות הכרה ונתונות בתהליך התעוררות, באופן שמנע מהן לחוש במעשי הנאשם או להתייחס אליהן בשום צורה או אופן.

4. במסגרת פרשת גזר הדין נשמעו מספר ראיות לעונש מטעם ההגנה.

פרופ' גולן יעקב הנו מנהל מחלקה בבית החולים, שעבד עם הנאשם משך כשנתיים וחצי. לדידו, "הוא (הנאשם) היה בלי ספק אח חדר הניתוח מהטובים ביותר שהיו. תמיד היה מסור, תמיד מקצועי, תמיד בזמן" (פרוט' הדיון מיום 7.4.11, עמ' 191). עוד העיד, כי מעולם לא נחשף להתנהגות בלתי אתית מצדו של הנאשם, עם השנים אף הפך לידידו. בעיניו גילם הנאשם מודל לעולה חדש

בית המשפט המחוזי בירושלים

26 במאי 2011

תפ"ח 320-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' [REDACTED]

שהשתלב בחברה בישראל. בנסיבות אלו, קיבל הפרשה דנן בהפתעה גמורה. לגופו של עניין העיד, כי לנוכח חוסנו הפיזי, הנאשם הוא שריסן החולים המשתוללים במהלך התעוררותם מהרדמה כללית.

ד"ר טוכמן הנו רופא בכיר במחלקה לכירורגיה פלסטית בבית החולים, שעבד גם הוא עם הנאשם משך כשנתיים וחצי. לנאשם ניסיון רב ומיומנות בתחום זה, "דאג לכל פרט בניתוח... בגלל הכישורים שלו הוא עבד איתי גם אחר הצהריים בניתוחים הפרטיים" (שם, עמ' 192). אף ד"ר טוכמן לא הבחין בשום התנהגות חריגה מצדו של הנאשם. הנאשם הצטייר בפניו כאדם מנומס, אהוד ונחמד, מאוד מסור לחולים, חיובי ביותר, אמין ונכון למתן כל סיוע. אף במצבי לחץ תפקד הנאשם ללא דופי ובאופן מקצועי ומיומן. כמו-כן, בזמנו הפנוי התנדב הנאשם במשמר האזרחי.

ד"ר יונתן רוזנבלום הנו מנהל שירות כף רגל סוכרתית במחלקת אורטופדיה, המכיר את הנאשם הן במסגרת עבודתו בבית החולים והן משכונת מגוריו בבית שמש. ד"ר רוזנבלום העיד, כי מאוד נהנה לעבוד עם הנאשם – אדם שקט, נחמד וחברותי, מסור לילדיו (שם, עמ' 193).

גב' טובה כהן הנה אחות חדר ניתוח בבית החולים, המשמשת גם כאחראית משמרת ומכירה הנאשם כשנה וחצי. גב' כהן התרשמה, כי הנאשם אדם נעים וחרוץ, מוכשר ומקצועי, הנכון תמיד לסייע. לדבריה, בחדר ניתוח שוררים "יחסי כוחות מוזרים", במסגרת סיטואציה "מאוד מתוחה" (שם). להערכתה, בהתחשב בעובדה כי חדר הניתוח הומה אדם, כל שכן מהכרותה את הנאשם, תמוהה ומוזרה היא הפרשה דנן.

מר אדוארד שולמן הנו אח חדר ניתוח בבית החולים, ראש צוות ניתוחים במחלקה האורטופדית. הלה עבד עם הנאשם על בסיס יומי כחצי שנה לערך. התרשמותו מהנאשם הנה, כי המדובר באדם חיובי ביותר הנכון לסייע וללמוד, מעולם לא התעורר חשד לגביו שמא נהג שלא כשורה (שם).

5. בנוסף העידו **מר משה סיגל** (איש מחשבים, מנהל רשת, במלון "רמאדה" בירושלים), **מר יהודה אהרנוזון** (מורה בישיבה בירושלים), **גב' מרים גרשר** (תראפיוטית בבית שמש – פסיכולוגית בהשכלתה) ו**גב' ברברה רג'נר גרשר** (סגנית נשיא חברה העוסקת במתן שירותי בריאות בבתי חולים בארה"ב ובישראל) – כל אחת ואחד אודות נסיבות היכרותם עם הנאשם והתרשמותם החיובית מאישיותו ומפועלו (שם, עמ' 194-195).

6. לאחר שמיעת עדי האופי אודות הנאשם הגישה ההגנה שלושה מסמכים, המלמדים אף הם כי לפנינו אדם נורמטיבי ומוערך מבחינה מקצועית (נ/א/1). בתוך כך, במכתבה של ד"ר נירית

בית המשפט המחוזי בירושלים

26 במאי 2011

תפ"ח 320-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' [REDACTED]

איזנמן, מיום 30.3.11, צוין כלהלן: **"אנו המומים מהאשמות שהוטחו והופנו כלפיו (כלפי הנאשם) ומאמינים כי חלה טעות מרה"**.

7. בסיכומיה לעונש הטעימה באת-כוח המאשימה את נסיבות ביצוע העבירות בגינן הורשע הנאשם, על כל המשתמע מהן. והנה, הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, לא ניצל פתחי מילוט שנקרו בדרכו מאז סטה מדרך הישר, ולכן דרגת מסוכנותו גבוהה. לפיכך, עתרה באת כוח המאשימה להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל בן מספר שנים, מאסר על-תנאי, פיצוי למתלוננת באישום הראשון (זהות המנותחת באישום הרביעי אינה ידועה למאשימה) וקנס.

8. בסיכומיו לעונש הדגיש בא-כוח הנאשם, כי העבירות בגינן הורשע הנאשם אינן בחינת "מקרה פרדיגמטי של עבירת אינוס או של מעשה מגונה". זאת ועוד: לפנינו קורבנות שאינם מודעים למעשים שבוצעו בגופם, משך מספר שניות, על הגבול שבין החדרה לנגיעה, שלא סבלו מחבלות או מגילויי אלימות מצדו של הנאשם. בנסיבות אלו, ההשפלה והמבוכה שמלווים קורבנות עבירות מין לא באו לעולם בתיק זה. אין כאן רשעות או מסוכנות של נאשם, כי אם אקט מהיר רווי פחד. בנוסף, לנאשם לא תהא עוד הזדמנות לחזור ולבצע מעשים דומים בעתיד. כמו-כן הטעים את נסיבותיו האישיות של הנאשם, שכיום עומד לפני בית המשפט כשבר כלי, רצוף ומבויש, שנרמס כבודו.

משכך, עתר בא-כוח הנאשם לגזור על הנאשם 4 שנות מאסר, מתוכן 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות, ושאר התקופה – על תנאי. ודוק: מקומו של הנאשם אינו בין סורג ובריה, רק עונש מן הזן דלעיל יבטיח את שיקומו.

9. הנאשם מימש זכותו לחתום משפטו. לדידו, הורשע על לא עוול בכפו. לדבריו, אינו מסוכן לציבור. הנאשם שיתף את בית המשפט בהשלכות ההליך הפלילי על אורחות חייו. לסיום אמר: **"אני מקווה שיהיו רחמים ומחילה כלפיי בשל מצבי האישי, בעיקר לאור העובדה שאשתי וילדיי זקוקים לי, ויסבלו מאוד בהעדר. חיי בידיכם"** (פרוט' הדיון מיום 7.4.11, עמ' 201).

10. חומרת מעשיו של הנאשם זועקת מבין שורות כתב האישום והכרעת הדין. חדר ניתוח – מקום סגור ורגיש באופן יוצא דופן, בו שרוע אדם ערום, חסר הכרה, מורדם ומונשם, שעה שחיו תלויים לחלוטין בידי אנשי צוות רפואה ומיני מכשירים ומכונות – הפך כר פעולה נוח עד להחריד לביצוע עבירות-מין, פורקן לסטיות. הקורבן התמים נמצא, אפוא, נטול כושר התנגדות כלשהו, בלתי מודע למתרחש סביבו ובגופו, ומכאן – בגדר טרף קל עבור תוקפו, מחלל כבודו. בנסיבות אלו, בהעדר עדי ראיה (שלא כבמקרה דגן בו היו עדי ראיה), או תיעוד מוסמך ומהימן אחר של ההתרחשות בחדר

בית המשפט המחוזי בירושלים

26 במאי 2011

תפ"ח 320-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' [REDACTED]

הניתוח, ומטבע הדברים – ללא קורבן "קלאסי" שבכוחו לדווח על קורותיו, עשוי העבריין לבצע זממו ללא משים, ללא הותרת עקבות כלשהן, כמו היה אדריכלו של הפשע המושלם.

11. פוטנציאל כה ממשי ומדאיג לביצוע עבירות פליליות חמורות יש לעקור מן השורש, בכל אמצעי וככל שרק ניתן – טכנולוגיה אוטומטית מתאימה, שתלווה או תומר בגורם בקרה אנושי, בהחלט עשויים לספק הפתרון. כך ניתן יהיה להבטיח סביבה טיפולית מוגנת בעבור כל חולה המפקיד חייו וכבודו בידי ברי-סמכא, מוכשרים ככל שיהיו. אין להכביר מילים ביחס לאינטרס הציבורי בהשקעת משאבים הולמים לטיפול בנושא זה, לשיקולי ההרתעה והמניעה הבאים בכלל חשבון. ואם צלח המעשה וחלילה בוצע, על הגמול להלוט את הנסיבות, ליתן הבכורה לאותו אינטרס ציבורי ראשון במעלה.

12. לכן, מפאת כבודן של המטופלות התמימות שכבודן חולל, על נסיבותיו האישיות של הנאשם לסגת מפני האינטרס הציבורי-הכללי, המחייב לקדש את מתחם חדר הניתוח בכל תנאי, לבל יהווה אבן שואבת בעבור סוטים ועבריינים בכוח או בפועל באשר הם. על בית המשפט להגן על שלומם הגופני והנפשי של אוכלוסיית המנותחים שמניינה רב ועצום – כחומה בצורה, בדיוק כמו כל אוכלוסייה מיוחדת אחרת הלוקה בכושרה להגן על עצמה, כל שכן לנוכח נבצרות כללית ומוחלטת כך לנהוג. על מערכת יחסי האמון הנרקמת בין מטפל למטופל יש אפוא לגונן בנחרצות, קל וחומר לאור מאזן הכוחות השורר ביניהם בחדר הניתוח.

13. לגופו של עניין יוזכר, כי הנאשם ביצע המעשים לא אחת, אין לראותם בגדר מעידה חד-פעמית, ומכאן החשש מפני מסוכנותו הנסתרת מעיני כל, מפני כל הסלמה נוספת. ודוק: יכולתו של הנאשם לבצע עבירת אינוס במנותחת מחוסרת הכרה מלמדת אודות פריצות מוסרית חסרת גבולות – פתולוגיה חריפה שיש להכיר בה ולהתמודד מולה במישרין בסיוע אנשי מקצוע. המדובר בתהליך ממושך שלמצער בשלב זה ראשיתו רחוקה מן העין.

14. לא נסתרו מעיני בית המשפט סגולותיו הטובות והרבות של הנאשם, הבאות לכלל ביטוי משמעותי הן בפן הרפואי-מקצועי, במסגרת פועלו בבית החולים, הן בפן האישי-הפרטי. ראיות ההגנה לעונש אכן אינן מותירות מקום לספק, כי לנאשם פוטנציאל שיקומי עצום ומרשים ביותר. נתון עובדתי מוכח זה בהחלט יזכה לביטוי ראוי לקולא במשוואת הענישה (הגם שבינתיים נותר עקר לאור דבקות הנאשם בחפותו), מה גם שהנאשם נטול עבר פלילי. עם-זאת יודגש: אין בראיות אלו כדי לגרוע מחומרת המעשים שביצע הנאשם ושבעטיים הורשע בפלילים. זיכוי של הנאשם ממספר עבירות בהן הואשם יובא אף הוא בחשבון. למותר לציין, כי בשקלול הסופי המצטבר, מן הנמנע

בית המשפט המחוזי בירושלים

26 במאי 2011

תפ"ח 320-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' [REDACTED]

לפטור הנאשם ממאסר ממושך בפועל, בין סורג ובריה. חומרת העבירות והאינטרס הציבורי מאלצים תוצאה זו.

15. בטרם חתימה יובהר, כי בית המשפט וודאי אינו מוסמך להורות למאשימה להימנע מפנייה ישירה לקורבנות ביצוע העבירות שביצע הנאשם, לצורך עדכונם באשר למשפט הפלילי שהתנהל נגדו ולתוצאותיו. וכאן המקום לציין: גם קורבן שבוצעו בו מעשים מיניים מבלי שהיה מודע להם וודאי ניזוק מהם עם חשיפת הפרטים בפניו, למצער מבחינה נפשית. על הפגיעה בכבודו – הנוכח בכל שעה – אין להכביר מילים. רבות מעבירות המין הקשות ביותר מבוצעות ללא צורך בנקיטת אלימות, תוך ניצול בוטה של מערכת יחסי אמון מיוחדת, לכאורה ללא הותרת צלקות שבגוף, ומשכך, אין בנתון זה, כשלעצמו, כדי להוות שיקול מכריע או עיקרי בקביעת מידת הדין הראויה בנסיבות העניין.

16. בית המשפט נושא תקוותו, כי דווקא בשל ייחודו ומהותו, עשוי חדר הניתוח לשמש בבוא היום מודל ראוי לסביבה טיפולית מוגנת לחלוטין, אמנם זירה פוטנציאלית מסוכנת ביותר לביצוע עבירות מין, אלא כזאת שאין לחמוק ממנה ללא תיעוד בזמן אמת של המעשה האסור – תיעוד המעוגן בדין, או בנוהל פנימי מוקפד שייאכף בכל בית חולים.

17. לאור המקובץ לעיל, הנני מציע לגזור בזאת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 5 שנות מאסר בפועל. הנאשם יתייצב ביום 11.7.11 בשעה 08:30 בבית המעצר במגרש הרוסים לצורך ריצוי עונשו.
- ב. 3 שנות מאסר על-תנאי, שלא יבצע תוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירת מין כלשהי מסוג פשע.
- ג. פיצוי למתלוננת באישום הראשון, בסך של 10,000 ₪, שישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים, החל מיום 1.8.11.

צבי סגל, שופט
סגן הנשיאה

בית המשפט המחוזי בירושלים

26 במאי 2011

תפ"ח 320-10 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' [REDACTED]

השופט משה דרורי:

אני מסכים.

משה דרורי, שופט

השופט משה יועד-הכהן:

אני מסכים.

משה יועד הכהן, שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של סגן הנשיאה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, 26 במאי 2011 (כ"ב באייר תשע"א), במעמד באי-כוח הצדדים והנאשם

משה הכהן, שופט

משה דרורי, שופט

צבי סגל, שופט
[סג"נ - אב"ד]